

шено им е правят представления, но в тях можели да играят само монахини... И монахините в Генуа не се отличават със сдържаност. В един от папските укази е отбелязано с голямо съжаление: „Сестрите от манастирите „Св. Филип“ и „Св. Яков“ скитат из улиците на Генуа и вършат всички неприлични неща, които им подсказва необузданата им фантазия“ [645], с. 60–162.

В края на краищата църквата почва да преследва тази вакхическа форма в християнския култ. „Монахините в болонския манастир „Йоан Кръстител“ бяха толкова разпуснати, че властите се принудиха да ги изпъдят и да затворят манастира. Монахините от манастира „Св. Леонард“ бяха изпратени под надзора на манастира „Св. Лаврентий“, чиито строги и жестоки правила го прославиха като „палача“ на монахините... Броят на монахините, преследвани от правосъдието заради разпуснатите им нрави, нарастваше с всеки изминал ден. Манастирите в Болоня имаха прякори: „манастирът на кукличките“, „манастирът на клюкарките“, „манастирът на каещите се Магдалени“, „манастирът на безсрамниците“, „манастирът на Месалините“ (вж. Frati (Lodov.), „La vita privata di Bologna nel Medio Evo“, Firenze, 1898)...

Известният хуманист Понтано (Giovanni Pontano) разказва, че мъжете във Валенсия свободно влизат в женските манастири и че трудно се прави разликата между светата обител и публичния дом. Сетенбри, изучавал последното издание на произведенията на Мазучо (Cuardato Tom Masuccio) пише, че книгата му „Браковете между монаси и монахини“ е иззета от продажба през 1565 г. и поставена в списъка със забранени от католическата църква книги, а авторът ѝ е анатемосан [645], с. 162–164.

Да спрем за миг и да помислим. Възниква един естествен въпрос. Какъв е бил християнският култ в Западна Европа преди въвеждането на жестоки санкции през XVI–XVII в.? Приличал ли е на днешния култ? Днес ни казват, че западноевропейският клир през средните векове често се е отдавал на вакханалии. Чували сме за разврата, в който уж били затънали мнозина от средновековните монаси, изопачили първоначално чистите идеали. Вж. например рис. 7.13, рис. 7.14.

Непредубеденото изучаване на средновековните документи показва, че този западен християнски култ от средните векове съвпада с култа, който ние днес смятаме за „дионисиев, вакхически, античен“. Н. А. Морозов дава много данни, доказващи, че официалната проституция е била част от западноевропейската средновековна служба Богу. Друг пример: култът към любовта в някои хиндуистки средновековни храмове. Оттук следва, че заедно с възприетата днес официозна гледна точка, според която ЯВНИТЕ СЛЕДИ ОТ ВАКХИЧЕСКИ ХРИСТИЯНСКИ СРЕДНОВЕКОВНИ РИТУАЛИ